

A bor metafizikája

HAMVAS BÉLA-gramma

Méhecskék gyülekeznek,

a tavirózsa bibéibe gabalyodva.

A pók épp most hálózza be a zöld legyet.

Majd átsétál a cserje gallyaira, s az erdő hirtelen

kinyílik előtte, mint egy nyálkás, életteli száj,

és kiengedi fotocellái közül az éjszakát.

Rázúdítja a sötétet az üvegházra, de túlömlik

a verandán is, eléri a parkot, a folyóparti köveket,

a dűnéket, a lankákat, rátapad a fekete celofán

a sétányra, a háttámla nélküli, piros padokra.

Bevonja, mint a lakk, a búsongás, az estét.

Az elmúlt napot báránfelhők fújják ki magukból.

Kottafejek, hangvillák és báránfelhődúcok az égen.

Kondenzcsíkokon tűnődik a Hold. Hogyan válnak köddé?

Isten elkap egy repülőgépet, mint egy legyet,

markában tartja, majd megkönyörül. Nem vágja földhöz.

Egyelőre kegyelmet gyakorol, bár keze felemelve van.

Majd rácsukja a pasztell csillagkupola fedelét

a fuvallatra, hogy langyos eső gyanánt bársonyszőnyeg

guruljon le a Mennyből, mint pergamen tekercs,

méz, gyanta és mohás kérgek szaga kíséri a rítust.

Megfürdik a dióhéjban egy szentjánosbogár, világít a háta,

akár egy pici zseblámpa a vonakodás dzsungelében.

A kisiú is megjelenik, parittyával. Oda céloz a toronyból.

Arra a fölizzó, piciny pöttyre, aki éppen iszik.

Kérészéletű kérészek kertészkednek a hínárok között,

a felhők baglyokká változnak hirtelen, huhog a magasság,

kelepel a mélység, csattognak a kormoránok.

Fekete rigók hangja veri fel a néma csipkebokrokat,

s mintha lángolna és izegne-mozogna a félhomályban

az ige: vagyok aki vagyok. Galambok röppennek fel.

A víztükörré fölmerészkednek az iszaplakók,

az árvaszúnyogok, a suttogó lárvák s énekelni kezd

a csend. A kisiú megfeszíti a csúzli gumiját,

csíkos kavics csobban a vízben, az idő kihagy,

a bogár elröppen, az eső eláll, a cseppek plüss

szövetét átítatja a tehetetlen szurok. A Hold kiszabadul

a fogságból. Hangyák vonszolják a hídon az elalélt kiflivéget.

Szóra bírják végre a titkot? Ki tudja? A Balaton vizére

rácsukódik a laptop. Kéküveg nyár, sehol és többé soha!

)anti-idill(

A széttett zárójelek ciklusból

Hétfő nélkül kellene létezni. Túl közel húzódtál a homlokomhoz és kerested a szememben a választ. Becsukódtam, mert a kérdések zavartak. Akár a por, amely egész nap hozzá akart férni a pupilláimhoz és irritálta a kíváncsiság hártályait. Rátelepítetted leheleted csillámló kristályait a pupilláimra. Még közelebb hajoltál, hogy a száddal érezd szemhéjamat. Elhárítottam a támadást. Egy ötvenéves férfi nem így reagál. Mondtad. Nem voltak normális konstellációk ebben a kontextusban, ahol te forgolódtál. Látszott, hogy ahonnan jössz, az illem és a tapintat ismeretlen fogalmak. Csupa öntörvényű és extra érzet. Ezért belefér a hiszti, még akkor is, ha sötlan. Te rögtön bosszút állsz, egyetlen pillanatot se vársz. Hátha csak időleges az elutasítás,

lehet, hogy csak alszom. De nem! Eloldod a mondatot, hadd váglasson. „Akiket megfigyeltél huszonöt éve, azokra gondolsz néha? Úgy empirikusan és empatikusan, ahogy akkor leírtad a célszemélyek terveit, álmait a hatóságok számára. Vagy: katt! Lomtárba taszítottad végleg a lelked? Levetted még a rendszervizsgálat emblémát is, átkonvertáltad az emlékező szektorláncokat? Nem segít a strucc pozitúra.” Ebben a pillanatban csak leguggolni tudtam és bukfenceztem a szőnyegen. Így kerültem el a vitát. Egész nap nem szóltam semmit. Bár finomat főztél, el is mostad a tényéromat. Nekem még megbocsátani sincs jogom. Tudomásul veszem.

Olló

Lábjegyzetek fűnyíróval

Ingoványban pácolódott a lélek. Mintha a tópartról is lehetett volna látni a víz mélyén bukfencező árnyat. Egy nagy lélek-buborékot. Holdat a tengerszem pillái között. Vagy strandlabdát a fűzfák tövében? Már az első rápillantás előtt dimenziókra bomlott szét a tengerparti narratíva. Az álom nyomában szertefoszlottak a kisebb töredékek is, lomtár lebegett a békalencsés felszínen. Majd egyesültek a dolgok. Beleszövődtek a sötétség szőnyegébe.

Emlék omlott be az ébredés alatt. Csak sejthető jelentésrétegeket hagyva hátra, konstans tapasztalatokat nem. A felvillanó fény mindig eltakarta, amiből kinőtt. Akaratlan rezdülések rázták fel. Még mindig nem nyitotta ki a szemét. Belső szemhéján végigfutott az este olvasott szöveg. Miért vonakodott ettől tegnap? Nem is olyan rossz.

Az elbóbiskolt macskát Schumann kottáival takarta be. Emlékezett, hogy a tegnapi vendég, egy csinos hölgy, digitális és száloptikás hajnalként aposztrofálta a pillanatot, amikor belépett. A rabul ejtett, elgyötört és törpe recepciót. Ami értelmes szöveggé konstituálódott a fejében. Bár zegzugos erődként, sőt: sűrű erdőként tekintett egy darabig rá, de sikerült megfejtenie, mire leírta. Ott domborodott, kunkorodott ki, ahol gépelt. A papír felületéből emelkedett ki. Ablakot nyitott. Száradó, fehér abroszokkal köszöntötte az udvar. Egy tehén és egy kecske társaságában sáska imádkozott. Megint megrepedt a tolerancia-páncél. Párnájára folyt a méz.

Itt van a test szövege. A szöveg húsa. A kezével fogja megsimogatni, a nyelvével ízlelgetni.